

Kroppen

En kropp förförs av lockande skadestånd.
Ett självskadebeteende som ger betalt.
Träsk trampas ned av blodiga fötter,
pumpas full av gammalt lim.
Den vill ha en klädnad av bandage,
den tappar tänderna och håret
vilka ständigt växte.
Leds i koppel till takvåningsskenan.
Känner sig attraherad
av den tio våningar höga hästen.
Det pockar på i önskan om kickar och rus.
Då ännu obehindrad i köttets fläckar
av alla tummanden.
Den kommer att kvävas av svamp
med sina nedblötta ben
innan den tänker sig att sugas torr.
Mannen går dagligen med näsan
ner i dödmanstriangeln
för att fylla plånboken
samt hans lungor med smuts.
Det lilla barnet
kommer att hålla andan;
hennes egen anda
kommer att höra sotvinden närma sig
och lura av henne
vad hon lärt sig i huvudet
för det hon annars skulle glömma.
Orenad snubblar kroppen tillbaka för mer,
oälskad letar den efter sin tur;
den kommer först när den kallas lydig.
En kvinna,
nära den tunna isplattan av en mans hänsyn,
kommer att påbörja det arbetet.
Förfärad och delvis vanvettig
lutar hon sig in över honom.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kosmopoliten med Poeter.se id #232518 innehar upphovsrätten